

1/2013

XXB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Daniel Abraham
Lovkyně v Arin-Qinu
Brad R. Torgersen
Papřek světla

České povídky

Martin Gilar
Dotek molekul
Jakub Raida
Motýli

Publicistika

Jason Sanford
Božským úradkem stanovený
mýtus literárních soutěží
Edita Dufková
Jak se stát radiačním mutantem
Jaroslav Petr
Fantastická věda
Josef Horký
Videohry na plátně:
přítomnost a budoucnost
Martin Zhouf
Rozhovor
s Karlem Jeriem

www.casopisxbl.cz

Cena: 75 Kč – 3,0 euro

9 771804 660004

Nina Allanová
Stříbrný vítr

PRAGO FEST

FESTIVAL FANTASY, SCI-FI A HER

31. 1. - 3. 2. 2013 PRAHA

WWW.PRAGOFFEST.CZ

HRY PlayStation, Xbox, Nintendo, PC, hudební, deskové a karetní hry...

RPG Přednášky, srazy RPG serverů, velká herní místnost a další herny.

FANTASY, SCI-FI Harry Potter, Pán prstenů, Hra o trůny, Star Wars ...

ANIME, JAPONSKO Manga a anime, japonská historie, móda a kultura...

ZÁBAVA Večer fantazie, tombola, fireshow, šerm, tanec, kostýmová soutěž

VSTUPNÉ Od 100 Kč/půl dne a 200 Kč/den. 50% sleva pro děti do 12 let.

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Daniel Abraham: Lovkyně v Arin-Qinu	3
Brad R. Torgersen: Paprsek světla	10
Nina Allanová: Stříbrný vítr	17

Domácí SF

Martin Gilar: Dotek molekul	31
Jakub Raida: Motýli	48

Publicistika

<i>Rozhovor:</i> Martin Gilar - Spokojený jsem byl...	46
DAIDALOS 2012 Vyhlášení výsledků literární soutěže	47
Jason Sanford: Božským úradkem stanovený...	56
<i>Fandomanie</i>	58
Edita Dufková: Jak se stát radiačním mutantem	59
Josef Horký: Videohry na plátně: přítomnost a budoucnost	61
Martin Zhouf: Čeští a Slovenští výtvarníci SF a F...	80

Fantastická věda

Citliví krokodýli; Lidstvo pomalu ale jistě hloupne; Měsíc se zrodil při obří kolizi; Opeřený dinosaurus z Ameriky; Kavárna bílých žraloků	57
--	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Atlas mraků; Paralelní světy; Návrat do Silent Hill 3D; Paranormal activity 4; Twilight sága – Rozbřesk, 2. část; Zlověstný; Raubíř Ralf; Laputa: Zámek v oblacích; <i>Klapka!</i>	65
--	----

Vivisektor

Lupa: Mrtvý v parovodu <i>Čtenáři čtenářům;</i> Haruki Murakami: 1Q84; Alex Adams: Bílý kůň; R. A. Heinlein a Spider Robinson: Proměnná hvězda; Daniel O'Malley: Hra věží; Rafal Debski: Souhvězdí kata; Jiří Pavlovský: Kladivo na čaroděje; J. G. Ballard: Království tvé; Derek Meister: Lovec duchů - Světlo, které zabíjí; Evan Mandery: Má věčná Q; Douglas Hulick: Mezi zloději; Ondřej Štindl: Mondschein; Fanouš – Továrna zkázy; <i>Versus; Nové knihy</i>	72
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša
risa@casopisxb1.cz
Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran
jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust
sust@casopisxb1.cz

Pověřený vydavatel

Filip Humplík

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.
Praha 1, Nám. Republiky 1081/7
PSC 110 00
www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.
prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.
(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 1. 2013

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno
jen se souhlasem vydavatele.
Titulní strana Martin Zhouf

Konec světa a Fénixcon

Konec světa se blíží podle Mayů a jiných katastrofistů rychlým krokem. V době, kdy tohle píšu, se zdá, že to bude pravda, neboť napadlo deset centimetrů sněhu

a život se skoro zastavil. o:)))

Nicméně jsem jako obvykle na konci roku "dobil" baterky návštěvou odpočinkového Fénixconu a takové myšlenky si vůbec nepřipouštím. Neobjímal jsem žádné stromy, jak to činí někteří politici a jim podobní, ale nasával fantastickou atmosféru přátelství, pohody a sounáležitosti, abych dokázal přežít příští rok. O konci světa se tam příliš nemluvalo a optimismus fanů se projevil třeba i v tom, že někteří přítomní se dožadovali po hlavním organizátorovi možnosti zaplatit si už Fénixcon příští.

Kdo nebyl, přišel o mnoho. Pokřtili jsme knihu Mrtvý v parovodu, byla vyprodaná už v sobotu v deset dopoledne. Vyhlásili jsme výsledky soutěže Daidalos a předali ceny (viz článek o pár stránek dál), pohovořili o tom, co se v našem časopisu chystá na rok 2013, vyfotografovali se s půvabnou steampunkovou...

A jako obvykle pohovořili do pozdních nočních hodin s lidmi, které, bohužel, vídáme jen párkrát do roka.

Kdysi mi jeden čtenář položil záladnou otázku: Proč vlastně jezdit na cony? Tehdy mi řekl, že na con přijel, a nic mu to nedalo.

Odpověď je poměrně složitá. Myslím si, že na těchto akcích (už vzhledem ke skoro nepřebernému množství přednášek, povídání, workshopů, křestů knih...) si najde každý, o co má zájem. Nemluvě o tom, že zvláště ti, co s návštěvami conů začínají, mají možnost osobně se setkat se spisovatelem, malířem, nakladatelem... Takový Leonard Medek v buřince a s dýmkou nebo Martin Darion Antoním celý v černé kůži ověšený kovovými cingrlátky jsou k nepřehlédnutí, a to nemluví třeba o Jirkovi Procházkovi (také ho nejde přehlédnout ani přeslechnout), Františce Vrbenské, Robertu Pilchovi, Tomáši Němcovi a mnoha dalších, s nimiž je možné podiskutovat přímo z oka do oka...

Nebude konec světa, na to je tu stále ještě mnoho fajn lidí, kteří něco takového nepřipustí ani v budoucnu a na cony se bude jezdit dál.

Vlado Ríša

Martin D. Antonín, Leonard Medek, Vlado Ríša a Františka Vrbenská

Křtiny Mrtvého v parovodu

Na Fénixconu se křtila kniha Mrtvý v parovodu těsně před vyhlášením výsledků soutěže Daidalos. Zúčastnili se editor a autoři, kteří v té době byli nejen přítomni, ale i schopni. Knihu pokřtila Františka Vrbenská. Poté byly předány ceny literární soutěže Daidalos. (1- Když steampunk, tak steampunk, Vlado Ríša a steampunkerka Lenka Štiblaríková; 2 - Dana Rusková; 3 - Božena Čechalová; 4 - Michal Sirotek) (viz foto)

Nově otevřené SF knihkupectví Fantasya

Nakladatelství Fantom Print slavnostně otevřelo 30. listopadu 2012 nové prostory SF knihkupectví Fantasya. Knihkupectví se nachází v Praze na Vinohradech, adresa je Řipská 18/828.

Otevření bylo spojené se křtem románů Znamení vlka autorky M. T. Majar (vlastním jménem Markéta Marková). Kmotrem knihy i knihkupectví se stal spisovatel Pavel Renčín, který se během křtu změnil ve vlkodlaka (viz foto). Nakladatelství Fantomprint také na této akci představilo nového marketing & PR manažera Tomáše Němce, bývalého to šéfredaktora časopisu Pevnost.

Daniel Abraham

Lovkyně v Arin-Qinu

(A HUNTER IN ARIN-QIN)

Jedna

Ze začátku, když za mnou do tmy ještě problíkávala světla z mého domu, mráz jenom zábl. Když jsem se pak prodírala závějemi a pronásledování mě hřálo, mráz štípal.

Nakonec už konejšil.

Bylo to nanejvýš nebezpečné, ale když už jsem si nepřipouštěla strach, ani takové nebezpečí mi nijak nebezpečné nepřipadalo. Sníh mi křupal pod nohama a lepil se mi na vlněné nohavice. Zachumlala jsem se do loveckého pláště po otci. Šla jsem, protože na běh jsem už neměla sílu. Stopy šelmy přede mnou zahlazoval padající sníh, každá vložka jim pomáhala se skrýt. Meč na zádech mě tížil čím dál víc a já ztrácela víru ve své síly, kdyby přece jen došlo na boj. Každá jehličnatá větvička, která se o mě otřela, věštila mé dceři smrt. Konec. Konec. Konec.

Lovkyně ve mně – tvrdá jako kámen a nedotčená léty života jiné ženy – se pomalu probírala k životu. Její oči uviděly setřené hrany stop šelmy jako čas: má dvě hodiny náskok, pak tři, pak čtyři. Její zkušenosti zhodnotily můj šouravý krok a olověné ruce. Pokusila se pohnout mé ztuhlé rty k úsměvu. Chápala jsem, co ten smutný úsměv znamená. Lovkyně už viděla mrtvou ženu.

Upadla jsem a ani jsem o tom nevěděla. Došlápla jsem do sněhu. Dopadla do něj kolenem. Bokem. Rameny. Bílý prašan mi naplnil ústa, nos, oči. Chutnal jako děšť. Opřela jsem se rukama, abych vstala, a země mi protekla mezi prsty jako mlha.

Myslím, že mě sledoval. Kdyby na mě ve chvíli nejvyšší nouze v temném údolí narazil jen tak, musel by to být bůh, a já ho raději považovala za člověka. Nevěděla jsem, jak dlouho šel po mé stopě, jaká chyba způsobená panikou nebo neobratností ho na mě upozornila. V tu chvíli jsem jen cítila, jak mě zvedá.

Krví mi projel hněv a strach, napřed proto, že mě našla šelma, a když se ukázalo, že ne, tak proto, že na mě sahá cizí muž. Dva různé druhy vzteku mluvily stejným hlasem.

Chtěla jsem křičet, odstrčit ho, vytáhnout meč, který mi ještě visel na zádech. Jedním prstem mi v tom zabránil. V očích modrých jako led mu podrážděně zajiskřilo, ale nic víc. Na krk mi splýval jeho plnovous, skvrnitý vložkami sněhu, spíš jako srst mrtvého zvířete než část těla živého člověka. Otočil se a klusal se mnou v náručí, jako by pro něj dospělá žena nebyla větší záležitostí než malé dítě. Ta myšlenka mi připomněla moji dceru, šelmu a selhání.

Chtěla jsem, aby se obrátil, aby mě, mrtvou nebo na pokraji smrti, nesl po stopě šelmy. Křičela jsem, tloukla ho, natahovala ruku přes jeho rameno. Vítr mi věnoval stejnou pozornost.

Lovkyně ve mně přimhouřila oči a čekala, co se z téhle záchrany vyklube.

Dvě

Prvního netvora jsem zabila na podzim toho roku, kdy na trůn usedl Solný císař. Otec se díval, jak ve vodách jezírka bez ryb čtu stopy. Polámané rákosí a orobinec jsem poprvé očíchala já, ne on. Přitiskla jsem ucho k chladné zemi pokryté mechem. Ochutnala jsem vítr. Starý rok se už nezelenal. Vítr honil po

hladině spadané listí. Tráva žloutla, stébla se o sebe třela jako miliony vyschlých rukou.

A ve vesnici šest mil vzdálené leželo v čerstvých hrobech pět dětí. Byli jsme na lovu, aby nepohřbili šesté.

Sama jsem nebyla o mnoho vyšší než dítě. Nataženou ruku s mečem jsem měla dlouhou jako otec bez meče, ale on se choval, jako by doprovázel sobě rovného. Neradil mi, nenavrhoval. Kdykoli jsem byla v pokušení hledat v jeho očích chválu nebo nesouhlas a proutkařit jako zaříkavačka, přemohla jsem je.

Rákosí mi řeklo, že netvor není vyšší než člověk. Voda prozradila, že žere ryby a hady, že vyměšuje do jezírka, že jeho krev leptá kámen jako kyselina. Šla jsem, jak mě otec naučil: kolena pokrčená, váhu na špičkách, rovnoměrně rozloženou, břichem spojená se zemí a hlavou s nebem. Na jezírku zakřičel jeřáb a zatřepetal křídly. Plížila jsem se po břehu, otec se kradl za mnou. Když jsem vytasila meč, vytasil on svůj.

Jeskyň byla téměř pod vodou, vchod schovaný pod převislým břehem.

Rákosí před vchodem lhalo, že tudy nic nechodí. Téměř mě přesvědčilo, ale jen téměř. Zastavila jsem se. Přivřela jsem víčka, krev horkou, mysl úplně klidnou.

Hbitě jako ryba cosi prořízlo hladinu a hned zas zmizelo. Bublina. Ryba skočila po mouše. Nebo nestvůrné oko vykouklo na děvče, které je stejně kořistí jako lovcem.

Čekala jsem, že otec promluví, že mě varuje, že převezme velení. Čekal. Rákosím se blížila vlnka, stvoily se klaněly jako shromáždění v krámu.

Netvor po nás skočil.

Po mně.

Uviděla jsem kůži zelenou jako mech, oči rudé jako krev, na koncích roztažených spárů drápy jako skleněné střepy. Vzduch prořízlo zavřeštění, něco ve mně zajechlo strachy. Ale jen něco. Mé tělo se sehnulo, útok šel vysoko. Čepel vylétla vzhůru. Cítila jsem náraz v zápěstí, ale cvičné údery do panáka bolely stejně. Méně. Drápy mi rvaly bok, z kabátu trhaly cáry, obnažovaly vrstvené hedvábí a drátěnou košili pod ním. Tak jsme stanuli v objetí, netvor a já. Kromě nás nebylo na světě nic. Viděla jsem, jak se mu zastírá pohled, jak z něj uniká život. Nakonec po mně chňapl čelistmi; reflex zabijáka, který nemá nic než reflexy.

Ucouvla jsem, zasunula meč. Nekřičela jsem při útoku, nekřičela jsem teď. Otec stál vedle mě, zbraň v pohotovosti. Rákosí ohýbal už jen vítr. Podal mi ruku a já mu dala svůj meč. Černá krev netvora syčela a čpěla, na světlo a na vzduchu bublala. Otec se neusmál rty, jen očima, a řekl:

Potřebuješ novou čepel.

Ta radost v mém srdci až děsila.

Tři

Probudilo mě praskání ohně. Napřed jsem si představila, že jsem doma, vybavila jsem si šelmu a únos, uvědomila jsem si, že přišla odplata a zastihla mě nepřipravenou, to všechno ještě ve snu, který se právě rozplýval. Když jsem se úplně probírala,

přelud zmizel. Ještě mě halil otcův plášť. Meč v pochvě ležel vedle mě na dece z hrubé vlny. Zvedla jsem hlavu.

Stan mu ani v nejvyšším místě nebyl dost vysoký. Kůže napjatá na rámu z ohnutých větví. Zahloubené ohniště uprostřed bych dovedla zakrýt spojenými dlaněmi. Muž dřepěl u ohně a přikládal třísky. Podíval se na mě.

Jako dítě i jako mladá žena jsem v takových dočasných přístřešcích trávila noci. V otcových stanech z naolejovaného plátna bylo místo jen na spaní pro dva a ohniště postavené z hlíny a kamení. Tady bylo všechno jinak, ale na tom nezáleželo. Hned jsem pochopila, jak se stavba složí, jak se přiváže na mulu nebo na záda, jak proměnit smrtonosnou divočinu v útočiště, kde může lovec zachránit život napůl zmrzlé pitomé ženské.

Zasloužila jsem si umřít. Kdo vyrazí na mráz, aniž by myslel na jídlo a úkryt, před očima jen obraz své dcery ve spárech šelmy, zaslouží smrt. Lovkyně ve mně vycítila hanbu a přikývla. Otec, mnoho let mrtvý, ale v mých vzpomínkách stále živý, přikyvoval s ní, ale laskavěji. Tentokrát mě zachránilo štěstí. Moc náhody zná každý lovec. Jen blázen se na ni spoléhá.

Pomaloučku jsem se posadila. Muž se ke mně posunul, měl široká ramena, černé vlasy a černé vousy tak husté, že jsem mezi nimi sotva rozeznala bledé rty. Chtěla jsem mluvit, vysvětlovat, ale on odpovídal jen huhláním a mlaskáním. Neuspěla jsem s žádným z pěti jazyků, které znám. Beze slova ke mně natáhl ruku. Kousek ryby, maso sněhobílé, kůže stříbrná jako mince. Vzala jsem si. Seděla jsem u ohně a lovkyně ve mně si měřila mého zachránce.

Ruce měl zjizvené, ale kvůli chlupatému kabátu nebylo poznat, jak je rostlý. Pohled očí modrých jako led v měsíčním svitu neuhýbal. Jeho myšlenky jsem nedovedla odhadnout stejně, jako jsem nerozuměla jeho řeči, ale hrozbu jsem z něj necítila. Tenhle typ jsem znala.

Když jsem dojedla rybu, zahuhlal a špičatým plnovousem ukázal na zavázanou chlopečí stanu. Nechala jsem se vyvést ven. Nebe se na nás mračilo, vzduch těžkl nespadaným sněhem. Podle siluety kopců a měsíce jsem poznala, kde táboříme. Za chvíličku jsem pod novým sněhem rozeznala stopy. Přinesl mě z východu. Sáhla jsem na bílou krustu, nekladla prstům odpor. Asi pět hodin. Šelma má den náskok. Méně. I netvoří potřebují spát.

A moje holčička? Moje dcera s vlasy barvy půlnoci a smíchem jako potůček, který zná tajemství? Moje maličká, z níž bude co nevidět žena? Buď cestuje s nepřítelem, nebo už odešla k bohům. Tak nebo tak je to moje vina. Otrásla jsem se strachy, ale lovkyně ve mně jen pokrčila rameny. Jestli je naživu, potřebuje zachránit. Jestli ne, je teď na mně pomsta. Obojí na mě čeká den cesty na východ.

Muž kývl a tím mě vytrhl ze zadumání. Když se usmál, houštin plnovousu problíkl žluté zuby. Sehnul se, z rukávu vytáhl tenký nůž. Pětí krátkými tahy načrtl ve sněhu stopu a tři široko roztažené drápy.

Tázavě se na mě podíval. Natáhla jsem dlaň. Než mi dal nůž, zaváhal jen chvíličku. Nakreslila jsem šelmu: větší a menší pár rukou, silné křivé nohy, ocas zvednutý do vzduchu jako protiváha mohutné mordy. Tak jsem ji znala. Ukázala jsem na východ a pak na sever.

Zavrtěl hlavou, ukázal na východ a na jih. Zamžourala jsem na obzor. Zahuhlal, zamlaskal, ukázal na nízkou tmavou linii daleko na jihovýchodě a já mu porozuměla. Myslel si, že se šelma schová v lese.

Mýlil se. Teď jsem hlavou zavrtěla já. Ukázala jsem na sever, kde nerostlo nic, kde úkryt neposkytují stromy ani skalní převisy. Když zase zakroutil hlavou, sehnula jsem se a ponořila

ruku do sněhu až po loket. Vytáhla jsem ji, sníh se nepropadl. Jeskyně. Ukázala jsem na sever.

Tentokrát už pomalu přikývl. Vrátila jsem mu nůž, ale on mi stiskl prsty kolem střenky na znamení důvěry. Nechala jsem si ho, vlezla zpátky do stanu a uchystala se k výpravě na východ. I on se připravil, a tím začalo naše spojenectví.

Čtyři

Po prvním zabitím netvorovi jsem deset let lovila společně s otcem. Zakázky z guvernerských paláců doprovázelo zlato, stříbro a stovka lovcích na pomoc. Chudé vesnice v rozbahněných polích platily jen slepicemi a rýží. Otec mi důkladně vštípil, že naše meče slouží tam, kde je jich třeba, ne tam, kde dostanou největší odměnu.

V přístavu Song-Tai vystupovala z moře žena s očima černými jako tuš a ústy okrouhlými jako červ a zaváděla muže do nočních vln. Zabili jsme ji. V prašných údolích Kalikorské vrchoviny pocestné ve spánku rdousil had dlouhý jako deset mužů. Zabili jsme ho. Z měsíčního kotouče nad zlatými síněmi Qin-Lunu sléтал roj napůl vos a napůl včel, odnášel k nebi nedospělé chlapce a ráno vracel jejich ještě růžové kosti. I ten jsme zničili.

Sláva mi často stoupala do hlavy, ale otci stačilo se zamračit a já se vzpamatovala. Mistra lovce a jeho dceru opěvovaly písně. Básníci splétali báje o krvi a oceli, umu a boji, síle jeho luku a jemné práci mého meče. Otcí se nabízely ženy a já myslím, že některé neodmítli. I o mě se ucházeli muži, ale bylo jich málo. Jen ti nejmělejší.

Náš poslední společný lov začal uprostřed léta.

Ostrov Hun se mačká na jižní pobřeží jako člověk, který už už padá z útesu. Břeh pevniny lemují vysoké hory, v úžině na lodě číhají zubaté skály, pláž s každou vlnou chřestí škeblemi a oblázky. Svíték od Solného císaře ostrov nazval okrajem světa a tmy, a přestože tu bylo nebe stejně zářivé jako v srdci říše, chápala jsem, jak to myslí. Kameny mluvily o sklíčenosti a voda o neplodnosti.

Vysoko nad námi svítilo slunce na zemi, v níž nepřezijí ani divoké býli. Otec zavěštil, prohrábl oblázky špičkami prstů a natáhl tětívu. V patách nám bezútešně vzlykaly vlny.

Démon sužoval jižní pobřeží už pět měsíců. Sedláci ráno nacházeli své ovce roztrhané a ponechané osudu. Ženy rodily mrtvé děti. Císařští gardisté z kohorty vyslané vesnicím na pomoc zešíleli a vzájemně se vyvražďili na mnoho strašných a nepřirozených způsobů.

Solný císař se tedy rozhodl najmout nás. Dopis nás zastihl v otcově domě v lesích na severu. Proto jsme teď procházeli po té osudné pláži na prudkém slunci ve vzduchu prosyceném solí.

Démon dřepěl na západním konečku ostrova, šupiny černé jako krovky a slizké něčím, co nebyla tak docela krev. Měl spíš kusadla než čelisti a zpíval si řezavou nesmyslnou písničku, z níž mě rozbolely zuby. Podíval se na nás nechápavými rybíma očima a hned zas jinam.

Uslyšela jsem poslední nádech svého otce. Napjal luk. Šíp démonovi projel levým okem a oba padli jako jeden, netvor i hrdina mrtví dřív, než se dotkli země.

Zanechal mi dopis. Dočetla jsem se o démonově kletbě a jak se otec bál, že bych ho v poslední chvíli chtěla zastoupit, sama zemřít a ochránit ho před démonem. Později se mi v duši smíchal žal a láska a zrada jako mléko s čajem.

V tu chvíli jsem jenom zaječela.

V noci byl tak zabijácký mráz, že jsme sklidili tábor až před rozbřeskem. Muž sbalil stan do balíku dost malého, aby se mu vešel na široká záda. Já si jeho tenkým nožem upravila lovecký plášť po otci. Byl mi moc velký a táhlo pod něj. Na jedné straně jsem z něj tedy vyřízla pruh, propíchala dírkou a sešněrovala oba kraje rezervní koženou tkanicí. Z vyříznutého pruhu kožešiny na dlaň širokého a dlouhého jako má ruka jsem vyrobila psí dečky. Zkusila jsem si oblečení, zvažila, co s mým tělesným teplem udělá náročné pronásledování, a ještě je trochu upravila.

Muž mě sledoval. Pokud ho trápily otázky, nechal si je pro sebe. Se stanem, batohem zásob, mečem a dýkou vypadal jako karavana na nožičkách. Přemáhala jsem smích. Na očích mu bylo vidět, že je uražený, ale dovolil mi vzít na záda k meči ještě měch s vodou a kožený pytel sucharů a sušeného masa.

K meči, který mi otec dal po mém prvním zabitém netvorovi. K meči, který jsem měla v den jeho smrti. K meči, který na mě přivolal pomstu šelmy.

Muž si odkašlal, kývl směrem k východu a vyrazili jsme. S každým krokem tím hlubokým lepkavým sněhem ve mně manželka, vdova a matka ustupovala lovkyni. Před jejím mrazivým pohledem se schoval strach, kovová pachut paniky, dokonce i vztek.

Před mým mrazivým pohledem.

Hleděla jsem vpřed, ani daleko, ani blízko, byla jsem bdělá, ale nesoustředěná, jak mě učil otec. Uviděl nás králík, lekl se a utekl. Vraní stopy ukazovaly, kde pod sněhem něco umřelo, ale moje dcera ne. Asi myši. Vycházející slunce zlatě rozsvítlo páru od mých úst a já si všechno uvědomila.

Vybavil se mi můj dům, vybavil se mi útok. Hleděla jsem na ně očima svého starého já. Můj dům stál v zákrutu horské říčky. S dcerou jsme měly vždy dost čerstvé vody a ryb. Hojnost ale nepřináší jen dobro. Když mě v nočním chladu probudil zvuk, řekla jsem si, že to je veverka nebo králík. Nejhůř jezevec. Škrábání a štěrchání se opakovalo, jako by se po dřevěné podlaze plazilo raněně zvíře. Vstala jsem a udělala první chybu. Moudrost a zvyk kázaly napřed najít zbraň, ale já se šla podívat.

Dům byl postavený do kruhu jako lovecká chata. K prostřednímu pokoji přiléhala ze západu kuchyně, z východu zimní spíž a moje ložnice, ze severu pokojik mé dcery a z jihu zima. V ohništi žhnuly uhlíky od večerního ohně. Když jsem vyšla z ložnice, zvuky utichly.

Zavolala jsem na dceru, druhá chyba. Ospale mi odpověděla, a to mě uklidnilo. Vtom se šelma uchechtla. V šeru téměř vyhaslého ohně její silueta vyskočila, stín mezi stíny. Vykřikla jsem, vrhla se k dceřiným dveřím, ale ona je právě otevřela zevnitř. V noční košili svítila jako uhlík. Jako ještě teplé zbytky jiného ohně.

Šelma ji uchvátila slabším párem rukou. Ocasem mě udeřila do žeber a srazila na zem. Zuby jako dýky jí cvakaly.

Sama za to můžeš, zasyčela. Tak v tom shoř. A jižní dveře – ty do divočiny – se rozlétly. Má dcera vyděšeně a pobouřeně vykřikla. Ta vzpomínka mi sevřela srdce, ale lovkyně si city nepřipouštěla. Dál jsem vzpomínala, jak jsem v panice roztrženými rukama zapálila svíčky.

Ode dne, kdy jsem odložila své staré já, kdy jsem zamkla lovkyni do komůrky v hlavě a začala žít jako matka, lovit ryby a zašívát staré oblečení, neopustil otcův plášť svůj količek u dveří. Teď jsem ho strhla. Ode dne, kdy jsem v lůně poprvé ucítila pohyb, neopustil můj meč polici. Teď jsem ho vzala. Vyběhla jsem vstříc sněhu a mrazu a své smrti.

Lovkyně horečnaté vzpomínání brzdila, aby zhodnotila dříve opominuté detaily. Sníh před domem v měsíčním světle bíle svítil. Bíle, ani jedna černá tečka. Takže krev netekla. Děsivé zuby šelmy by dovedly překousnout kmen stromu, ale krk mé dcery ušetřily, alespoň prozatím. Její drápy by uměly strhnout zbroj z největších válečnicků říše, ale mou dceru před nimi ochránila noční košile. Tehdy jsem si nic z toho neuvědomovala. Teprve teď jsem začínala chápat, o co šelmě šlo.

Kdyby ji chtěla zabít, nic jí nebránilo. Jestli ji chtěla živou...

Rozesmála jsem se. Muž se po mně ohlédl, ale já neměla jak vysvětlit, proč se mi ulevilo a proč jsem zoufalá.

Když si zvíře všimne pasti, špatná nástraha je přestane lákat. Nejlepší nástraha láká i kořist, která o pasti ví. Jeskyně na severu čekaly jako vlčí jáma pod nahnutým listím. Únosem pomsta začala, ale neskončila. S mým dítětem jako dokonalou nástrahou si mě šelma přitahovala, a já se nechala.

Modlila jsem se, ať je pro ni dcera cennější návnadou živá než mrtvá. Že šelma chce, abych trpěla přesně tak, jak trpěla ona.

Že moji holčičku nezabije, dokud u toho nebudu.

Šest

Po smrti rodičů se možná zblázní každé dítě. Já rozhodně na čas o rozum přišla, když se můj otec skácel na té neplodné pláži. Z jeho pohřbu si pamatuji útržky, střepy rozbitého skla. Solný císař se dostavil v nádherném rouchu barvy stříbra a nefritu. Sedm neúplatných pánů v prosté černé haleně. Celé jižní pobřeží plakalo, ale také se smálo. Lovce padl, ale démon padl s ním. Otec prohlásil hrdinou, zachráncem, darem od bohů, kteří si ho vzali zpátky.

Věděla jsem, že mě už nikdy neobejme kolem ramen. Věděla jsem, že jeho hlas utichl navždy. Věděla jsem, že na mě všechny oči hledí jako na kata příštího netvora a všechna srdce se táží, zda bude můj meč sám stačit.

Než se vrátil do svých paláců, přišel Solný císař za mnou. Vyjádřil soustrast, vychválil otcovu sílu a odvahu, vyplatil mi druhou polovinu smlouvené odměny. Poklekla jsem před ním, truhličku jeho stříbra u kolen, a vážně uvažovala o tom, zda stihnu tasit meč a zabít ho dřív, než mi v tom stráž stačí zabránit. Zvedla jsem hlavu a uviděla jeho zděšený výraz. Žádnou práci mi od té doby nenabídl.

V další jasné vzpomínce jdu prašnou ulicí v severské vesničce, studeně fouká. Okenice tlučou o rámy, vesničané si mě měří s neskryvanou nedůvěrou a strachem. Domov mám ještě dál na sever a nesu si jen meč uvázaný na zádech. Plášť na mně zplihle visí, černý špínou. Okousané žluté nehty mi mimovolně cvakají o sebe.

Na konci vesnice se mi postavil lovec.

Byl oblečený v měkké kůži a na bradě mu spíš nerostly, než rostly vousy. Vylezl z křoví u cesty a zastoupil mi cestu jako vzteklému psu. Nespustil ze mě zrak, lacinou bronzovou čepel tasenou. Zastavil mě ne strach, ale nepochopení. Proč by mě loupežník přepadl tak nemotorně, tak ustrašeně?

Spustil zařikávání proti síle oživlých mrtvol, ale můj smích ho brzy rozhodil. Považoval mě za zombii, za ducha, za upíra. Nepostavil se lovkyni, ale netvorovi. Smála jsem se, až z toho bylo vytí a pláč. Jakmile jsem se jednou rozplakala, nemohla jsem přestat. Muž přestal zařikávat. Hleděl na mě nechápavě. Beze slova se uklonil a odešel. Možná mě poznal, možná jen pochopil, že nemůže porazit to, co si s sebou nesu.

Už jsem ho nikdy neviděla. Ale vrátil se mi rozum.

Můj společník s ledovými očima se pohyboval tak jistě, až mi připomínal otce. Postupovali jsme stále dál přes kopce a hřebeny sněhu, tvář krajiny pod ním jsem si pamatovala, ale vidět nebyla. Nahé černé stromy křičely větvemi k bílému nebi. Led se třpytil na slunci, které jsem neviděla. A vedle mě těžce krácel on krokem stejně vyrovnaným, pevným a stálým jako tep mého srdce. Kde to terén dovolil, držel se rychlejších cest. Kde to nedovolil, opřel se do překážky mohutnými rameny, až mu svět sám ustoupil.

Já jsem cestou sbírala do otýpky roští, lámala jsem suché větve tam, kde sních pokryl podrost jen svrchu. Při každé zastávce jsem hrabala ve sněhu a brala do kapes kameny. Vrtěl hlavou, zatím se mu nepodařilo prohlédnout můj plán. Můj povolený luk zůstal uložený na zimu v mém opuštěném domě. Vrány a zajáci ulétaly a utíkali před mým hladem. To jsem nenaplánovala dobře.

Na rozlehlou planinu, kde spalo jezero, jsme došli až se západem slunce. Pevnou zem jsme nechali za sebou a rozbili tábor nad třemi druhy vody: na sněhu nad ledem nad černou nezamrzající vodou, kde u dna přezimovaly ryby a čekaly na tání. K jeskyním ještě den. Ne víc.

Postavil stan, tenkou ocelovou sekerkou vysekal kusy ledu a postavil z nich kolem stanu zídku na ochranu před severním větrem. Vytahala jsem z kapes pár kamenů, udusala jsem sních a udělala na něm podlahu, aby oheň mohl hořet a nepropálit led pod sebou. Když to uviděl, usmál se. Noc padla rychle, bílá zešedla a šedá zčernala. Oranžové světlo našeho ohně bylo jedinou barvou ve zmrzlém světě. Pokusila jsem se svému společníkovi vyložit, co mě dovedlo až sem, kreslila jsem sebe, svého manžela, toho jsem smazala a nahradila pohřební snítkou, svoji dceru. Pozoroval mě a pak něco nakreslil sám. Velkou rozložitou postavu, již jistě myslel sám sebe. Menší postavu, ženu, ale velmi starou, ne manželku, možná matku. A pak něco tak malého, že to muselo být nemluvně v náručí. Potom šelmu a kruh, který jí spojil s děckem a oddělil od ostatních. Já nakreslila kruh kolem dcery a svoji postavu ve sněhu nechala samotnou. Příkřív.

Chtěla jsem se ho zeptat, proč ho šelma nenávidí, čím si jeho malá rodina zasloužila takovou krutost. Muselo mi stačit jeho sušené maso, které mi pepřem a solí vysušilo ústa, a hrnek rozpuštěného sněhu. Po jídle si pročesal vousy a vymočil se do díry. Jeho moč čpěla jen chvilíčku, než zmrzla. Když jsem udělala to samé, sledoval mě bez nechuti, bez zájmu a bez hrozby, vždy přítomné mezi mužem a ženou. Díval se očima lovce, jako já.

Po skromné večeři mi podal brusný kámen a zabručel něco k mému meči. Když jsem si ho ostříla, našel jiný kámen a pustil se do své čepele. Vzpomněla jsem si na písničku, kterou jsem zpívala dceři, když se učila mluvit: *Chraň si svůj meč, i on tě chrání / zpívá si zbraň, když zpíváš zbrani.* Ponořena do vzpomínek jsem si ji začala broukat.

Po manželově smrti jsem dceru vychovávala sama. Do domácnosti se mi nabízeli jiní muži. I jiné ženy, když jsme u toho. Věk mě ale naučil hamižnosti a já odmítala všechno, co by mě obralo o společný čas s dcerou. Zpívaly jsme, pracovaly, hádaly se, odpouštěly si a smály se. Předkládala jsem jí písně a příběhy, které mě učil otec, ne aby z ní jednou byla lovkyně, ale proto, že jsem jiné neuměla.

Teď se ukázalo, jak to ode mě bylo sobecké. Ve vesnici nebo ve městě poskytují bezpečí stovky cizích očí. I jediná další

osoba v domě by nás byla ochránila. Ale my bydlely na samotě v zákrutu řeky a já vychovala dívku stejnou, jako jsem já: byla spokojená v osamění, věděla o násilí v divočině i mezi lidmi, nepatřila tam ani onam. V tom vymrzlém stanu jsem se rozhodla, že dostanu-li druhou šanci, ukážu jí i jiné věci. Radost z pospolitosti, potěšení ze společného zpěvu, bezpečí života uprostřed stáda.

Muž se k mé melodii přidal. Možná se jeho myšlenky ubíraly stejnou cestou jako moje. Než šel spát, tiše si poplakal. Já spala dobře, a když jsem se probudila, jen málo mě překvapilo, že se tisknu k jeho širokým hřejivým zádům.

Sklidili jsme tábor. Ostrý štíplavý vítr nám ze zamrzlého jezera hnal vločky do očí. Lovkyně ve mně se smála: zlé počasí ji nesvedlo z cesty. Na severu se vypínaly kopce, v nich čekaly jeskyně a šelma.

A děti.

Osm

Během let jsem si vysloužila reputaci, která dřív provázela mého otce. Úctu mi vysloužilo i překonané šílenství po jeho smrti. Guvernéri, správci měst, kupecké spolky, radnice městček roztroušených po celé říši, všichni se na mě obraceli s prosbami a já pomáhala, kde jsem mohla. Kdykoli jsem byla v pokušení přijmout víc peněz, než jsem potřebovala, otec se na mě ve vzpomínkách zamračil stejně jako zaživa.

Na slávu jsem nebyla tak pyšná jako na své umění. Jeden říční přístav sužovala stovka žabích démonů. Prastarý hřbitov šeptal ve snech vesničanů o násilí. Krysy velké jako poníci a morem zbavené smyslů obsadily loděnice. Vypadalo to, že dokážu cokoli. Představovala jsem si otce, jak se na mě dívá odněkud ze zásvětí, a snažila jsem se vysloužit si jeho úctu, obdiv a uznání.

Den před osmadvacátým výročím mého narození mi přišel dopis a zpravil mě o šelmě.

Arin-Quin byl vklíněn do západních hor, město upředené ze stříbra a železa. Houpaly se tu velkolepé řetězové mosty, napjaté od vrcholku k vrcholku, od domu k domu, od louky k sýpce a k náměstí. Stavby vyrůstaly přímo ze skály, šplhaly po srážech příliš strmých i pro kozy. Prazvláštní a nádherné město střežilo průsmyky mezi říší a zeměmi barbarů. Od času Kamenného císaře pod těmito mosty pětkrát ztroskotal vpád nepřátel a jejich krev naplnila údolí, jako by krvácela sama země.

Prudké svahy teď ale tížilo něco nového, bestie z barbarských krajů. Arin-Quin byl připraven na vojska, nedovedl se však ubránit šelmě, která chodila potichu, zabíjela bez varování a říšskou řeč proměňovala v syčení a mlaskání. Dvakrát se přetřhl most s padesáti nebo více lidmi, řetězy překousané. Nejlepší bojovníci a střelci z města šelmu vystopovali a ti nemnozí, kteří přežili, se doplazili k branám zničení na těle i na duchu. Staršínové se báli bezvlády a v nejtěžší hodině povolali mě. A já ve své pyše přijela.

Našla jsem stopu, kterou nikdo jiný neviděl. Poklekla jsem na šedou skálu tam, kde končily stromy, a přejela po ní špičkami prstů. Drápy tvrdší než žulové podloží zanechaly bílé škrabance širší než mé roztažené prsty. V návěži sněhu byl otisk dvou spojených zvířat, jako by větší mělo menší v břiše. Vítr čpěl zimou a bouří, šelma přesto lezla výš.

Vstala jsem, meč na zádech mě nezvykle tížil, v řídkém vzduchu bylo vše namáhavější. Přes přimhouřená víčka jsem se podívala na holou stěnu nad sebou, plášt za mnou vlál jako prapor. Když budu pokračovat nahoru, zabije mě jediný dobře mí-

řený kámen. Když se vrátím do města, které se tam dole tiskne k horám, vánice mi zakryje stopy. Dívala jsem se, jak je vítr už teď umazává, jak s každým poryvem víc zahluzuje ostré okraje. Je hodinu přede mnou. Víc ne.

Zkontrolovala jsem kožený pásek, který držel meč v pochvě. Důkladně jsem se napila vody z měchu, v jeho hrdle chrastily kousky ledu jako štěrk.

A lezla jsem výš.

Svět se mi proměnil v pátrání po úchytech, škvírách dost velkých, aby se do nich vešel kloub nebo špička prstu. Nemohla jsem mít rukavice, kůže na prstech mi praskala a krvácela. Meč se mi zarýval do páteře, stahoval mě od skály do mrazivého prázdna. Já se ale držela stopy, kterou za sebou zanechala šelma.

Jeskyň se ukrývala v záhybu kamene a ledu. Neměla před sebou římsu, tak jsem visela na stěně, prohlížela si ji a lapala po dechu. Tma vypadala tvrdší než kámen kolem ní. Netrápily mě pochybnosti. Šelma žije tady. Vítr dul, ale vzduch byl tak řídký, že neměl sílu. K hoře se hnala bouře, bílé a šedivé mraky hrozily ženě nejistě přilepené ke skále smrti. Zbývala mi jediná cesta. Pootočila jsem se, napjala se a skočila. Tma mě pohltila.

Devět

Jeskyň nejbliž mému domovu vedly dolů pod zem. Sníh u jejich ústí byl tmavší, protože ho teplejší vzduch z útrob země rozpouštěl a vítr zas měnil v led. Pochodovali jsme liduprázdným krajem, muž a já. Vládlo ticho. U každé chodby, u každého vchodu do podsvětí jsme hledali stopy – škrábance na kameni, dětské šlápoty v ledu. Pokaždé jsme pátrali hodinu i déle ze strachu, že nám něco unikne. Nakonec vždy zabručel a podíval se na mě, jako bych znala pravdu. Jako bych, protože bydlím nedaleko, měla vědět, ve které díře na nás číhá smrt. Nesnášela jsem ho, protože měl něco, co jsem sama opravdu potřebovala: odborníka, průvodce, člověka, na jehož zkušenosti bych se mohla spolehnout. On měl mě. A já jenom jeho.

Díky němu jsem ale byla ještě naživu, tak jsem si pocity marnosti nechala pro sebe. Přespali jsme v jeskyni, svůj stan proměnil v pokrývku tak, jak jsem to ještě u nikoho neviděla. Zazpíval neučesaný popěvek, jehož slovům jsem nerozuměla, ale přidala jsem se, jak to šlo. Při světle malého ohničku vypadal jeho obličej mladší a víc ztracený. Šelma ho z údolí, hory, pláně nebo skalnatého pobřeží, kde žil, dotáhla až sem. Dovedla ho ke mně. Možná i na mě čeká stejně dlouhá a zlá cesta. Třeba šelma chce, abych se za ní hnala věčně. Za ní a za svou dcerou.

Když jsem se chystala ke spánku, přemýšlela jsem, jak na sebe tuhle pomstu přivolal můj společník. Šelmu někdo vyhnal ze západu. On? Jeho otec? Jeho matka? Nebo je to krevní msta jako v mém případě? Neuměla jsem se ho zeptat. Svým způsobem mě to těšilo. Mohla jsem si představovat provinění horší než to své.

V noci mé tělo zase našlo teplo jeho těla. A zase jsme z toho nic nedělali. Jako muž a žena, opuštění a vystrašení, jsme v blízkosti druhého nacházeli útěchu, ale nic milostnějšího z našeho společného putování nevzešlo. Neměli jsme svým duším co nabídnout, oba stejně prázdní.

Vstali jsme pozdě, nebe bylo jasně modré. Slunce, bledé a slaboučké, vrhalo světlo na sníh dvakrát zářivější než ono. Můj společník vytáhl z batohu masku s očními z ořezaného skla, a když si ji nasadil na obličej, vypadal sám spíš jako netvor. Já jeho výstroj neměla, a tak jsem mhouřila víčka. Stačilo to.

Krátce po poledni jsme našli ústí další jeskyně. Snad mě na ni upozornil nějaký pach, snad na mě šeptem zavolala neviditelná stopa. Prsty jsem už hledala jílec z černého dřeva, když můj společník nakoukl hloub do vše stravující tmy a vykřikl.

Vběhla jsem za ním a skoro jsem čekala, že ho najdu mrtvého v zubech šelmy. On ale klečel na hranici stínu, v obou rukách prázdné hadry. Ze slz na tvářích mu stoupala pára.

V levé ruce držel dlouhý pruh silné bavlny, do jakého se zavínoval nemluvnata. Byl pročůraný a já si představila to slabé děcko, promrzlé a naložené do vlastní moči, jak ho šelma vláčí přes půl světa. Zároveň jsem si ale uvědomovala, že látka ještě nezmrzla a nečpěla po staré moči. Nejvyšší den, pomyslela jsem si. Ještě včera jeho dítě žilo.

V pravé ruce držel noční košili mé dcery. Krev na ní vypadala stejně čerstvá.

Deset

V té dvojnásob prokleté jeskyni vysoko nad Arin-Qinem, v den, kdy jsem na sebe přivolala pomstu šelmy, jsem odepnula kožený pásek držící meč, ale z pochvy jsem zbraň nevytáhla.

Postupovala jsem pomalu, nechávala jsem oči uvyknout temnotě. Tam, kam ještě dopadalo světlo zvenku, byl úzký pás šera. Věděla jsem, že za ním budu muset buď zapálit svíčku, nebo bojovat naslepo, a přemýšlela jsem, co bude pro šelmu znamenat větší výhodu. Zvolila jsem světlo.

S voskovicí v jedné ruce a taseným mečem ve druhé jsem vklouzla do hory. Po sto krocích jeskyně zahrnula, za zákrutem mi zmizelo světlo na konci chodby, kde bouře právě dosáhla vrcholu. Řev větru v ústí jeskyně ke mně doléhal jako ryk bitvy na míle vzdálené. UVědomovala jsem si sílu vichřice, ale můj plamínek se ani nezachvěl.

Šla jsem opatrně, ale rychle, ani jednou jsem nepohlédla přímo na svíčku, aby mě neoslnila. Rovnoměrně jsem rozkládala váhu, spojovala se s pevnou zemí pod nohama. Všechny smysly jsem udržovala otevřené. Kameny mi prozradily, že šelma je o něco větší než člověk. Tisnivý zatuchlý pach vzduchu říkal, že se krmí i vyměšuje v jeskyni. Neslyšela jsem nic.

A pak jsem uslyšela.

Ve tmě si něco stěžovalo, krátké utaté zvuky, jako když pípá čerstvě vyklubané pískle. Odvážila jsem se zavřít oči a jít po zvuku. Ozvěny ve vysokých podzemních prostorách ten tenký nelidský hlásek ukrývaly jako hráč kuličku pod skořápkami.

Přesto jsem to našla.

Hnízdo – lepší slovo mě nenapadá – smrdělo ztělým dřevem a starými kostmi. Choulo se u paty vysokého rozeklaného podzemního útesu jako chuchvalec vlasů zachycený v odpadním kanálku ve veřejných lázních. A v něm čtyři tmavá kožnatá vejce. Čtyři vejce a jedno maličké mládě tak slabé, že se ani neudrželo na křivých nohách. Kroutilo nemotorným ocasem a mávalo čtyřmi údy. Zlá žlutá očka našla napřed moji svíčku, od plamene pokračovala po ruce až k očím. Mládě zasyčelo a vyprsklo. Sotva přišlo na svět, a už ve mně rozpoznalo nepřítele.

Léta zkušeností mi zlepšila instinkty, takže jsem teď rychle zvedla hlavu. Plamínek svíčky se odrazil v očích šelmy. Seděla na římsě dvacet stop nade mnou, hleděla na své mladé a na mě. Meč jsem měla připravený k boji. Kdybych upustila svíci, zhasla by, bojovaly bychom potmě a já bych zvítězila. Neměla jsem strach.

Nech je být, řekla šelma, hlas složený ze sykotu a mlaskání. Ať mně uděláš cokoli, přísahám, že se ti nebudu mstít. Ale je nech být.

Snad jsem chtěla šelmu dohnat ke vzteku a zoufalství, aby sešla dolů ke mně. Později jsem to tvrdila. Nebo jsem věděla, že ať slíbím, co slíbím, vejce ani pískle nesmějí přežít. Neboť jsem, jako otec, zabíjela bez citů. Bez ohledu na cenu.

Před očima šelmy jsem sekla, pomalu a líně, jen zápěstím. Syčení a pištění utichlo. Šelma vykřikla jen jednou. Opatrně, aniž jsem z ní spustila zrak, jsem rozsekla jedno vejce po druhém. Ze změti žloutku, bílku a nedovyvinutých údů mělo jen jedno mládě sílu se pohnout, ale to hned skončilo.

Když jsem jí zabila děti, čekala jsem, že šelma skočí. Mýlila jsem se. Otočila se a její ocas na mě mířil jako káravý prst. Skrčila mohutné nohy. Skočila do tmy, ale dole nepřistála.

Druhou chodbu jsem našla, když mi dohořívala šestá svíčka. Šelma unikla do bouře, která mě v jeskyních uvěznila na dva týdny. Vichr a mráz ji jistě zabily za mě. Šelma ve sněhu a řídkém vzduchu jistě našla smrt. A jestli ne, zabil ji žal. Útoky v Arin-Qinu skončily. Šelma už v říši nezabila jediného muže. Přijala jsem odměnu i chválu za to, že jsem město zbavila noční mûry.

Namlouvala jsem si, že můj neklid pramení z neuspokojivého konce lovu. Namlouvala jsem si, že nechat kořist umřít mrazem není tak profesionální, jak mě můj otec učil. Zabít čistě a uříznout hlavu jako důkaz. Tenhle lov se mi nepovedl.

Ve skutečnosti ale lovec zabíjí bez citu, bez výčitek, nedovolí si zahlédnout v očích kořisti svůj odraz. V tom jsem neuspěla. Když jsem jí zabíjela snůšku, uviděla jsem se v jejích očích a uvědomila jsem si, jak jsem krutá. Otec položil život za mě a za loveckou čest, já ale v té chvíli nevěděla, jak by se zachoval na mém místě. Věděla jsem jen tolik, že mé řešení by ho zklamalo. A jestli ne, mě ano.

Lovila jsem ještě tři roky. Brala jsem zakázky od měst po celé říši. Popravdě ale lovkyně ve mně skoncovala s prací na té vysoké hoře, kde v jeskyních jedla zmrzlé mrtvolky z hnízda, když jí došly zásoby, a čekala, až bouře pomine.

Jedenáct

Jeskyně a chodby pod tou severní skalou se křížovaly a prolétaly jako nedomyšlené nelidské bludiště. Když jsme do labyrintu sestoupili, vytáhl můj společník zařízení z plechu a skla, otevřel je a zapálil knot ukrytý uvnitř. Já vytasila meč a on vytáhl ruční sekerku. Balvany veliké jako katedrála se nad námi opíraly jeden o druhý, nepředstavitelná váha jednoho vyrovnávala nepředstavitelnou váhu druhého. Ze stropů rozlehlých dómů visely jako ostré zuby stalaktity. Vzduch tu byl teplý jako zjara, ohříván ho dech země. Opustili jsme zimu, opustili jsme světlo, celý známý horní svět, a vstoupili do neměnného bezčasí tmy, v níž jsme neměli co pohledávat.

Neviděli jsme vyšlapanou cestu. Nevedly nás jednoznačné stopy. Spoléhali jsme se jen na instinkty, mé i jeho, ukazovali si škrábance na skále, úlomky a prach možná posunutý spárem šelmy. A možná ne.

Vešli jsme do pasti, plně si vědomi nebezpečí. Neměli jsme na vybranou. On v ruce svíral povijan svého dítěte; zároveň si tak nesl památku a chránil prsty před žářem lampy. Zalitovala jsem, že mě nenapadlo vzít s sebou dečřinu noční košili jako prapor, pod nímž vytáhnu do poslední, předem prohrané bitvy.

S každým stínem, který se před námi pohnul, mi ztuhla ramena a dech se zrychlil. S každým krokem, který nám vrátila ozvěna, jsem slyšela příznak škrábnutí drápu o kámen. Můj společník, kousek za mnou, byl stejně napjatý. Světlo lampičky se odrazilo v krystalech a vracelo se k nám zelené, bílé a temně

žluté jako stará moč. Z nějaké hlubší jeskyně, kde přespávali netopýři, bylo cítit sytý pach jejich výkalů. A na nás někde čekala šelma a děti, které byly ještě včera naživu.

Chtělo se mi křičet, svým hlasem rozezvučet kamenné zdi, strhnout nám skálu na hlavu, jen abych zlomila ten děsný nelibostný strach. Plakala jsem a ani o tom nevěděla, dokud mi nepoložil širokou ruku na rameno.

K léčce byla očividně nevhodnější křížovka dvou úzkých chodeb, z nichž jedna vedla o osm stop výš než druhá. My šli tou dolní jako vězni v díře. Všechny instinkty na nás křičely *nebezpečí*, všechny zkušenosti a znalosti nám tvrdily, že tady, na tomto místě, nám žádná obrana nebude nic platná. Každým krokem do tmy jsme byli bezbrannější. Já držela meč obouruč, ačkoli na rozmáchnutí nebylo místo. Čekala jsem na pomstu šelmy.

Nedočkala jsem se.

Na konci křížovky vytvořily staleté nánosy prachu něco jako rampu, která vedla do horní chodby. Se společníkem jsme se po sobě podívali, zmatení a nervózní. Já vyběhla první, připravena odrazit útok, a tak jsem šelmu uviděla dřív než on.

Křčila se u velikého balvanu, oči kalné, vyhaslé. Po tváři jí z vypíchnutého oka tekla krev. Slabší ruce ještě svíraly dlouhou ránu na břicho, kratší drápy držely smyčky vyhřezlých střev. Z větších rukou jedna zůstala, z druhé zbyl vychladlý pahýl. Krví se leskl i rozdrásaný bok a ocas, zbavený kůže a tuku.

Můj společník přiběhl a podíval se na mě. Ve vyděšených očích se mu zračil odraz mých myšlenek. V jeskyních žije něco ještě strašnějšího než šelma. Něco smrtonosnějšího. Našli jsme to za zatáčkou chodby.

Seděla na bobku ve tmě, ruce od krve, vlasy rozčuchané. Na jedné ruce držela spící nemluvně, zabalené ve stažené kůži šelmy. V druhé svírala jako dýku jeden široký strašlivý dráp. Muž s očima jako led zavyl a vrhl se k ní, vytrhl jí dítě a přitiskl si je na prsa.

Chlapeček se probudil, zakopal nožičkami, usmál se na otce. Nahá dívka, kterou jsem zbrocenou krví a vyčerpanou skoro nepoznávala, mi jen kývla na pozdrav a řekla:

Mami.

Svlékla jsem z ramen lovecký plášť po otci a zabalila ji do něj. Na její sporé postavě vypadal ještě větší než na mně, ale přece jí teď patřil.

Mé malé lovkyni. Mé holčičce, která s očima otevřenými čekala na příležitost. Která zabila ty, kdo ji podceňovali. Ve zlatém pološeru její vyčerpaný úsměv prozrazoval, že ví víc, než jsem si myslela. Zvedla jsem její ruku s dýkou. Zdrásanou kůží měla černou a rudou. Černému zubatému drápu u kořene ještě zbýval kus masa.

Potřebuješ novou čepel, řekla jsem jí.

Dvanáct

Kdyby chtěl muž se synkem zůstat do jara u nás, byla bych ráda. Jenže se mu stýskalo po domově a ani mně smutek z rozloučení nevydržel dlouho. Zнала jsem je jen chvíli, ta skončila a my s dcerou zase žily samy.

Všechna předsevzetí, že ji vezmu do města, že změním ji i sebe, se mi ve vzpomínkách vracela jako duch. A stejně bezmocná. Zapadly jsme do vyjetých kolejí, jen jsme si uvědomovaly, že moje dcera udělala další krok k ženě, jíž ještě není. Naučila jsem se ten čas, ty chvíle vychutnávat; věděla jsem, že brzy skončí.

Na jaře jsem se sama vrátila do jeskyní a pohřbila šelmu. Drobná zvěř už ohlodala většinu masa, ale mršina držela dost pohromadě, aby se dala odtáhnout. Vykopala jsem jámu, složila do ní nepřítele a sypala hlínu tak dlouho, až hrob nebylo vidět. Den jsem u šelmy držela stráž, jako u manžela. Jako u otce. Jako u všech mrtvých, kteří ze mě udělali, co jsem.

Seděla jsem u hrobu šelmy, jíž jsem zabila a snědla děti. Jež mě léta stopovala přes celou říši, aby nakonec zemřela rukou mé dcery.

Se mnou seděl otec, na tětivě stále šíp, který ho stál život. Seděla se mnou i dcera, která mi jednou odejde. A můj společník se svým maličkým synkem.

Než muž s ledovými očima odešel, naučila jsem se něco z jeho jazyka. Znal slovo, které uzavře soudy a navěky zpečetí účty.

V jeho zemi se dva roky mohou po generace rozhádání majitelé handrkovat o kus panství, ale pak král pronese to slovo a každému zůstane půda, kterou zrovna drží, a staré křivdy odnese voda. Tím slovem končí manželství, byť trvalo desítky let, nebo díky němu vydrží. Slovo nepřináší odpuštění ani omluvu, skončuje s minulostí a začíná nový svět. Nepodařilo se mi ho nijak uspokojivě přeložit, ale nejbliž je asi *spravedlnost nemá na světě místo*.

Položila jsem ruku na rov, ucítila mezi prsty chladnou půdu, vyřkla slovo v jeho jazyce a vydala se k domovu.

*Poprvé vydáno v autorově sbírce
Leviathan Wept and Other Stories v roce 2010*

Přeložil Robert Tschorn

Ilustroval Roman Kýbus

MEDAILONEK DANIEL ABRAHAM

Američan, nar. 1969 v Albuquerque ve státu Nové Mexiko. V roce 1996 dokončil bakalářská studia biologie, poté strávil pár měsíců v New Yorku jako knihkupec a celých deset let prací v technické podpoře. Dnes je spisovatelem z povolání a stále silněji zářící hvězdou světové fantastiky. Do žánru vstoupil v roce 1996 a po několika kratších pracích se pustil i do románové tvorby nepřehlédnutelnou fantasy tetralogií *Kvartet vysoké ceny*. Pod pseudonymem M. L. N. Hanover publikuje sérii městských fantasy *Dcera Černého slunce*. V současnosti se věnuje hned dvěma vřele přijatým románovým sériím. V epickém fantasy cyklu *Dýka a mince* prozatím publikoval romány *The Dragon's Path* (Cesta draka, 2011), *King's Blood* (Krev krále, 2012) a připravuje román *Tyrant's Law* (Právo tyrana, 2013). Pod pseudonymem James S. A. Corey publikuje ve spolupráci s Tyem Franckem cyklus space oper *Expanse*, v němž dosud vyšly svazky *Leviathan Wakes* (Leviatanovo probuzení, 2011), *Caliban's War* (Kalibanova válka, 2012) a připravuje se *Abaddon's Gate* (Abaddonova válka, 2013). Dále se věnuje psaní scénářů ke komiksovému zpracování *Hry o trůny*.

Brad R. Torgersen

Paprsek světla

(RAY OF LIGHT)

Náš předák Jake na mne čekal za dveřmi přechodové komory. Byl jsem venku osm hodin a pátral po mikrotrhlínách v kovovém trupu. Únavná práce. Vypnul jsem komunikátor v přílbě, aby mě nikdo nerušil. Pohled na Jakeův výraz mě polekal.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se. Z vousů mi odkapávala mořská voda.

„Jenna,“ byla jediná odpověď. A to stačilo.

Zavřel jsem oči a snažil se zůstat klidný, pěsti sevřené na koncích chatrného froté ručníku přehozeného kolem krku.

Všechn šum a rachot ponorkové garáže se na chvilku kamsi vytratil a jediné, co jsem před sebou viděl, byl obraz mé dcery sedící matce na klíně. To jí byly dva, možná tři roky. Rozkošné vrabčí hnízdo neposlušných kudrn třících jí z hlavy pod roztočivými úhly. Od prvního dne byla rošťačka – v omezeném prostoru Hlubiny 12 hotový blázinec na kolečkách.

Dnes byla Jenna mnohem starší, ale tahle vzpomínka zůstávala vpálená do mého mozku, protože to bylo, co si pamatuji, naposled, kdy jsem viděl svou ženu, jak se usmívá.

„Vyklop to,“ vyzval jsem šéfa.

Jake si pohladil plnovous. Holení jsme všichni vzdali už před mnoha lety, když došel gel, pěna i holicí čepelky.

„Podle všeho si vyjela na projíždku s dalším pubertákem.“

„Jak to, že si vzali ponorku a nikdo nic neřekl?“

„Ten Evansův kluk, Bart, je dost starý na to, aby uměl řídit. Už jsem ho nechal pár týdnů střídat se s ostatními chlapy, abych viděl, jestli na to stačí. Potřebujeme všechny ruce.“

„Jo, jo, beru to zpátky, kde jsou teď?“

Jake zakašlal a na chvíli se mi přestal dívat do očí.

„Nevíme,“ řekl. „Poslal jsem Barta do Hlubiny 4 s obvyklým výměnným obchodem. Už má – už mají – dvě hodiny zpoždění.“

„Akustický odpovídač ponorky?“ zeptal jsem se.

„Buď je rozbitý, nebo ho vypnuli.“

„Proboha, každý idiot přece ví, že se to nedělá.“

Jake se na mne jenom díval.

Otočil jsem se na patě a zamířil tam, odkud jsem přišel. Neoprenový oblek jsem měl stále na sobě, takže jsem se ani nemusel převlékat. Popadl jsem první ponorku, kterou se mi povedlo odháknout od kotviště. Přes rameno jsem houkl: „Tomu, kdo měl mít další výjezd, řekni, že mu dávám den volna.“

„Kde chceš hledat?“ zeptal se Jake. „Tisíce mil temné vody ve všech směrech.“

„O jednom místě bych věděl,“ řekl jsem. „Jenna o něm kdysi mluvila.“

* * *

Mé dceři byly čtyři, když začala klást nevyhnutelné otázky.

„Proč nebydlíme někde, kde je sucho a sluníčko?“

Všichni tři jsme se tísnil u malého rodinného stolu v našem malém bytě. Lucille ani nezvedla hlavu od talíře. Jako by Jennu vůbec neslyšela. Na můj vkus se to stávalo poslední dobou příliš často. Ale rozhodl jsem se manželku nepopichovat. Lucille šla z extrému do extrému. Buď ječela jako šílená, anebo kamenně mlčela. A protože jsem měl křiku plné zuby, spokojil jsem se s tím.

Zamyšleně jsem složil ruce na stole před sebou a přemýšlel o Jennině dotazu.

„Nikde není sucho a slunečno. Už ne.“

„Ale Chloe a Joey si vždycky chodí hrát do parku,“ namítla Jenna. „Já chci taky.“

Ušklíbl jsem se. „Chloe a Joey“ byl pořad pro děti z doby před... před tím vším. Lucille nechtěla Jenně dovolit, aby se na něj dívala, ale vzdala to, když vyšlo najevo, že Chloe a Joey jsou jediná dva lidé – tedy vlastně animovaní plyšový medvídci – kteří přimějí naši dceru sedět tiše a nehybně po libovolnou dobu. Udělali jsme to, o čem se všichni rodiče zapřísahají, že to neudělají, a obrazovka se stala naší chůvou. Teď se to obracelo proti nám.

Moje žena nabodávala tmavozelené listy z talíře a hroty její vidličky hlasitě cvakaly o poškrábaný plast.

„Kdysi bývaly parky,“ řekl jsem. „Ale teď je všechno pokryté ledem. A je tma, ne slunečno. Sluníčko už ani není vidět.“

„Ale proč?“ naléhala Jenna, příbor odložený na stole.

Místnost se rozostřila a já jsem si letmo vzpomněl na svou práci u NASA. To byly šťastné časy. Washington zase naléval do programu peníze, protože Číňané hrozili, že přistanou na Měsíci.

Když se nečekaně objevili mimozemšťané, byl jsem zrovna na Mezinárodní kosmické stanici. Byl z toho rozruch. Chtě nechtě jsem se stal celebritou, když jsem, stejně jako moji kolegové, poskytoval novinářům rozhovory na dálku.

Mamutí mimozemská loď parkovala na oběžné dráze vedle nás celé tři dny – hladká koule z niklu a železa, míle a míle v obvodu. Žádné zjevné pohonné systémy nebo vstupní otvory. Žádné znamení nebo zvuk, které by mohly napovídat jejich úmysly.

Potom obří loď naráz opustila oběžnou dráhu a zamířila do vnitřní oblasti soustavy, k Venuši.

O šest měsíců později začalo slunce slábnout...

„To se těžko vysvětluje,“ řekl jsem Jenně a všiml jsem si, že se vidlička mé ženy nehybně vznáší nad posledním soustem hydroponického zelí. „Přiletěli nějací lidé odjinud – od nějaké vzdálené hvězdy. Mysleli jsme, že s námi budou kamarádit, ale oni s námi ani nemluvili. Potom nám sebrali sluneční světlo a všechno začalo hrozně rychle chladnout.“

„Oni zhasli sluníčko?“ podivila se Jenna.

„Sluníčko se nedá nijak zhasnout,“ řekl jsem. „Ale něco před něj dali – brání to světlu doletět až na Zemi, takže na povrchu je příliš velká zima a nemůžeme tam žít.“

Pamatuji si, že mě v červenci odvolali dolů. Přistáli jsme na Floridě. Hustě sněžilo. NASA už se – na prezidentův rozkaz – přeorganizovala, aby hledala nouzová řešení. Slunce se stalo pouhým stínem své někdejší podoby, dokonce i v pravé poledne. Splácali jsme vypuštění poslední meziplanetární sondy NASA, aby se vydala po dráze gigantické mimozemské lodě a zjistila, co se děje.

Sonda objevila mamutí oblak obíhající kolem Slunce těsně uvnitř dráhy Země; nesčetná zrcátka, neuvěřitelně tenká a neuvěřitelně pevná. Žádná mimozemská loď v dohledu, ale ten oblak zrcátek byl obrovský a každým dnem rostl. Jedno zrcátko neznamenal nic. Ale dohromady zaclonila většinu slunečního světla. Každý týden o trochu víc.

„Takže teď musíme žít na dně oceánu?“ zeptala se Jenna.

„Ano,“ přisvědčil jsem. „To je jediné místo dost teplé na to, abychom přežili.“

Mohla to být pravda a nemusela. Islandané investovali do povrchových habitatů postavených v blízkosti sopek. Hazardní po-